

Publicerad 2009-09-28 15:29 av Gunwale

(i grunden en sann berättelse)

Hon som ville bära lådor

När Lena tappade sina armar slutade hon bära saker.
Varje natt drömde hon om att återfå sina armar.
Hon drömde så intensivt att de faktiskt började växa ut igen.

Hon sökte ett bärjobb och fick pröva på.
Hon fick lägsta möjliga ersättning från lågersättningsverket.
Hon bar lådor i tjugofyra månader på halvtid.

Hon blev lovad anställning, men just då gick fabriken omkull.
Hon sökte jobb som lådbärare på en annan fabrik.
Hon fick jobbet.

Lenas mamma och Lenas son drabbades nu av samma sak:
De tappade sina armar.
Efter jobbet fick Lena hjälpa sin mamma och sin son.

Lena orkade inget annat än jobb-bära och fritids-bära.
Sedan blev hon arbetslös för fabrik nummer två las ner.
Mammans armlöshet var obotlig och mamman dog.

Lena ärvde pengar. Lena fick åter lägsta möjliga ersättning.
Hon hade glömt gå med i a-kassan i tid.
Hon hade haft för mycket att stå i.

Ja, sonen var på väg att gå under av armlöshet.
Men lite pengar kunde han väl få i alla fall?
Nu när Lena ärvt.

Ja, lite hann Lena ge till sonen innan arvet åts upp.
Lena hade inte kunnat skänka hela arvet till sin son.
Han hade ju mist sina armar och fick inte ta emot så mycket.

Efter två år ville lågersättningsverket att Lena skulle bära lådor igen.
Lena fick åter pröva på lådbärning.
Den första fabriken hade kommit på fötter igen!

-Du kan få en riktig anställning här, sa chefen.
Han ville låta tillmötesgående när nu Lena åter sökt sig dit.
-Men du måste arbeta heltid.

Lenas armar hade försvagats den sista tiden.
Hon tvivlade på att hon skulle orka.
Oron för sonen tyngde också.

-Och i jobbet ingår också sortering och avprickning.
Detta hade Lena ingen kunskap om.
Lena slutade på fabriken.

På fabriken talade man länge om Lenas avhopp.
Hon hade fått en chans men inte tagit den.
Fabriken hade handlat generöst.

Efter ett år hade Lenas sons armar vuxit ut
Lenas var ömma och svaga.
Aldrig skulle hon bära lådor igen.

Hon skulle bara göra sådant hon verkligen ville.
Nu bär hon lådor varje dag i hemlighet.
I sin egen takt långt in i skogen.